

хийността на първитъ вѣкове сж запазили своята мощъ върху душата на народитъ и опредѣлятъ тѣхнитъ действия“.*)

G. Le Bon счита за крайно наивно и противонаучно да се мисли, че е възможно тълкованието на историческитъ и социалнитъ факти, както и създаването на такива, до колкото това лежи въ човѣшката властъ, безъ голѣми и дълбоки психологически разбирания. И той счита, че властта на подсъзнателния животъ е тѣй безгранична, че често причинява на разума затъмнения, така, че въ продължение на месеци и години признати за издигнати индивиди и народи вършатъ дѣла присжщи на епохи, като варварската. Когато разумътъ достига до свѣтлитъ точки на своето развитие и това още, споредъ G. Le Bon, не е гаранция за създаването на положителни дѣла. Защото разумътъ напредва и се усъвършенства не-сравнено по-лесно и по-бърже отъ цѣлия онзи океанъ на подсъзнателни душевни стихии, който е едва ли не неизмѣняемъ и отъ който очевидно, въ голѣма частъ зависи онова, което наричаме човѣшки моралъ, човѣшки дейни принципи, човѣшко поведение.

Най-печалното е, казва G. Le Bon, че разумътъ въ днешно време като че ли сжществува за да осигорява на тъмнитъ получовѣшки импулси средства да намиратъ своето удовлетворение, че разумътъ, намѣсто да се постави въ услуга на тѣхното, макаръ трудно и бавно облагородяване, отслабване, преминаване въ нови, по-свършенни форми, той ги крепи въ сжщото имъ състояние, използва силата имъ

*) G. Le Bon : „Le déséquilibre du monde actuel“.